

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
15. februar 1996 *

I sag C-63/93,

angående en anmodning, som Supreme Court, Ireland, i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Fintan Duff,

Liam Finlay,

Thomas Julian,

James Lyons,

Catherine Moloney,

Michael McCarthy,

Patrick McCarthy,

James O'Regan,

Patrick O'Donovan

* Processprog: engelsk.

mod

Minister for Agriculture and Food, Ireland,

Attorney General,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.N. Kakouris, og dommerne G. Hirsch (refererende dommer), G.F. Mancini, F.A. Schockweiler og P.J.G. Kapteyn,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Fintan Duff m.fl. ved Frank Clarke, SC, James O'Reilly, SC, og Barrister John Gleeson for Solicitors Lavelle Coleman

— Minister for Agriculture and Food, Ireland, og Attorney General ved Chief State Solicitor Michael A. Buckley, som befuldmægtiget, bistået af Eoghan Fitzsimons, SC, Barrister Brian Lenihan og Adviser Finola Flanagan, Office of the Attorney General

— Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michael Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Christopher Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 23. marts 1995 er afgivet mundtlige indlæg af Fintan Duff m.fl. ved James O'Reilly og John Gleeson, af Minister for Agriculture and Food og af Attorney General, begge ved Michael A. Buckley, bistået af John Cooke, SC, samt af Kommissionen ved Christopher Docksey,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. juni 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 14. januar 1993, indgået til Domstolen den 11. marts 1993, har Supreme Court, Irland, i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, nr. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag, som Fintan Duff m.fl. (herefter »sagsøgerne i hovedsagen«), bedriftsejere og mælkeproducenter, har anlagt mod Minister

for Agriculture and Food og Attorney General, angående en særlig referencemængde, som de gør krav på under henvisning til artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, som følge af de udviklingsplaner, de har forpligtet sig til at gennemføre i medfør af Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifter (EFT 1972 II, s. 312).

- 3 Efter indførelsen af mælkekvoteordningen fik sagsøgerne, bortset fra to af dem, tildelt referencemængder alene på grundlag af deres mælkeleverancer i 1983. Mængderne tager imidlertid ikke hensyn til den forøgelse af mælkeproduktionskapaciteten, der var fastsat i deres udviklingsplaner, idet den kompetente nationale myndighed ikke tildelte dem en særlig referencemængde i henhold til artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84. Sagsøgerne i hovedsagen skal således betale tillægsafgift for enhver mængde mælk, der produceres i overensstemmelse med udviklingsplanen, når deres produktion overskrider de referencemængder, de fik tildelt på grundlag af deres produktion i 1983.

- 4 I forbindelse med planerne, som blev indgivet inden den 1. marts 1984 og godkendt af den kompetente nationale myndighed, blev der påregnet og til dels foretaget personlige økonomiske investeringer. En del af investeringerne blev finansieret af de kompetente nationale myndigheder. Ingen af planerne, som skulle gennemføres gradvis over en flerårig periode, var fuldført på tidspunktet for indførelsen af mælkekvoteordningen.

- 5 Med henblik på at få tildelt referencemængder, der svarer til de i deres udviklingsplaner opstillede målsætninger, anlagde sagsøgerne sag ved High Court of Ireland. Da de ikke fik medhold, appellerede de sagen.

Supreme Court, som appellsagen verserer for, finder, at sagens afgørelse afhænger af fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, og den har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende tre spørgsmål:

- »1) Skal artikel 3, nr. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84, når hen-
ses til den tredje betragtning til forordningen og artikel 40, stk. 3, i traktaten
om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, efter fællesskabs-
retten fortolkes således, at der pålægges medlemsstaterne en pligt til ved til-
deling af referencemængder at give en særlig referencemængde til producenter,
som havde opstillet udviklingsplaner for mælkeproduktionen i henhold til
Rådets direktiv 72/159/EØF og havde investeret betydelige beløb i form af
lånte midler med henblik på at gennemføre sådanne planer?
- 2) Subsidiært: Skal det skøn, som er tillagt den kompetente myndighed i Irland i
henhold til artikel 3, nr. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84,
under hensyntagen til de grundlæggende fællesskabsretlige principper, navnlig
princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, forbuddet mod fors-
kelsbehandling, proportionalitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet og
princippet om beskyttelse af grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at
myndigheden har pligt til at tildele appellanterne en særlig referencemængde i
betragtning af, at deres udviklingsplaner for mælkeproduktionen var god-
kendt af den kompetente myndighed i Irland?
- 3) Såfremt spørgsmål 1) og 2) besvares benægtende: Er Rådets forordning (EØF)
nr. 857/84 ugyldig som værende i strid med fællesskabsretten, herunder navn-
lig et eller flere af følgende principper:
- a) proportionalitetsprincippet
- b) princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

c) forbuddet mod forskelsbehandling, jf. artikel 40, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab

d) retssikkerhedsprincippet

e) princippet om beskyttelse af grundlæggende rettigheder

for så vidt som det ikke i forordningen kræves, at medlemsstaterne ved tilde-
ling af referencemængder skal tage hensyn til den særlige situation, der gør sig
gældende for producenter, som havde opstillet udviklingsplaner for mælke-
produktionen i henhold til Rådets direktiv 72/159/EØF?»

- 7 Med henblik på en hensigtsmæssig besvarelse af spørgsmålene om fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 skal der først redegøres for de relevante retsforskrifter, som er bestemmelsens kontekst.

Relevante retsforskrifter

- 8 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) blev der indført en tillægsafgift, som skal betales, når de producerede mængder mælk overstiger en referencemængde, som nærmere skal fastsættes. Ordningen giver mulighed for to formler, formel A eller formel B, idet den referencemængde, der er fritaget for tillægsafgiften, i henhold til formel A (producentformlen) som udgangspunkt er den mængde mælk, en producent har leveret i referenceåret, og i henhold til formel B (opkøberformlen) den mængde mælk, en opkøber, dvs. et mejeri, har opkøbt i referenceåret. Irland valgte formel B og fastsatte 1983 som referenceår. I henhold til denne formel skal opkøberen, som

det påhviler at erlægge afgiften, overvælte denne på producenterne, men kun på dem, der har forhøjet deres leverancer, i forhold til de pågældende producenters andel i overskridelsen af opkøberens referencemængde.

9 Med henblik på at tage hensyn til visse særlige forhold har fællesskabslovgiver indført visse undtagelser fra afgiftsordningen, herunder ved artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84. Denne regel giver bl.a. producenter med en udviklingsplan for mælkeproduktionen mulighed for at få forhøjet den mængde mælk, der er fritaget for tillægsafgiften, gennem tildeling af en særlig referencemængde. Artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84 lyder således:

»Ved fastsættelsen af de i artikel 2 omhandlede referencemængder og i forbindelse med anvendelsen af formel A og B tages der på følgende betingelser hensyn til visse særlige forhold:

1) De producenter, der har forpligtet sig til at gennemføre en udviklingsplan for mælkeproduktionen i henhold til direktiv 72/159/EØF, der er indgivet inden den 1. marts 1984, kan efter medlemsstatens afgørelse opnå

— en særlig referencemængde, hvor der tages hensyn til den mængde mælk og mejeriprodukter, der er fastsat i udviklingsplanen, hvis planen er under udførelse

— en særlig referencemængde, hvor der tages hensyn til de mængder mælk og mejeriprodukter, de har leveret i det år, hvor planen blev afsluttet, hvis planen er gennemført efter 1. januar 1981.

Der kan endvidere tages hensyn til investeringer, der er foretaget uden udviklingsplan, hvis medlemsstaten råder over tilstrækkelige oplysninger derom.«

- 10 Dette er baggrunden for de tre spørgsmål fra den nationale ret. Med de tre spørgsmål, som skal behandles samlet, ønskes det i det væsentlige oplyst, om artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, når den fortolkes på baggrund af tredje betragtning, eller — subsidiært — når den fortolkes på baggrund af visse af den nationale ret anførte almindelige principper og grundlæggende rettigheder, pålægger medlemsstaterne en pligt til at give en særlig referencemængde til producenter med en udviklingsplan.

Fortolkningen af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 på baggrund af tredje betragtning

- 11 Det bemærkes, at artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84 allerede er blevet fortolket i Domstolens dom af 11. juli 1989, Cornée m.fl. (forenede sager 196/88, 197/88 og 198/88, Sml. s. 2309), og af 12. juli 1990, Spronk (sag C-16/89, Sml. I, s. 3185). Hvad angår den i bestemmelsens første led omhandlede situation, fastslås det nærmere i præmis 13 i dommen i sagen Cornée m.fl., at det af bestemmelsens ordlyd fremgår, at medlemsstaterne kan udøve et skøn, dels ved afgørelsen af, om de i bestemmelsen nævnte producenter skal tildeles særlige referencemængder, dels i givet fald ved fastsættelsen af disse tildelingers størrelse.
- 12 Selv om denne fortolkning blev foretaget i forbindelse med nogle sager, hvor de berørte medlemsstater — i modsætning til den foreliggende situation — netop havde udnyttet bemyndigelsen, kan den ikke drages i tvivl i nærværende sag, når henses til formålet med artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84.

- 13 Det hedder nemlig i tredje betragtning til forordningen, at »det bør tillades medlemsstaterne at tilpasse referencemængderne, for at der kan tages hensyn til visse producenters særlige situation, og så vidt muligt, med henblik herpå, oprette en reserve inden for ovennævnte garantimængde«.
- 14 Reglerne sigter således mod at give medlemsstaterne mulighed for at tage hensyn til de i artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84 nævnte særlige forhold, som gør sig gældende for visse producenter. Det kan derimod ikke af reglerne udledes, at fællesskabslovgiver har villet pålægge den berørte medlemsstat en pligt til at tildele særlige referencemængder, således at producenter med en udviklingsplan kan påberåbe sig en ret til sådanne mængder.
- 15 Som det med rette er blevet fremhævet af Kommissionen, fremgår det af artikel 3, første punktum, i forordning nr. 857/84, at medlemsstaterne — selv om de kan udøve et skøn ved afgørelsen af, om de vil tildele særlige referencemængder — inden de træffer en sådan afgørelse, ved fastsættelsen af de i artikel 2 omhandlede referencemængder i det mindste har pligt til at tage hensyn til situationen for den omhandlede kategori af producenter med en udviklingsplan.
- 16 I det foreliggende tilfælde fremgår det af Irlands indlæg, hvori der er redegjort for de drøftelser mellem de forskellige erhvervsgrupper, der fandt sted, inden den irske regering traf sin beslutning, at regeringen tog hensyn til situationen for producenter med en udviklingsplan, da den ved anvendelsen af artikel 2 i forordning nr. 857/84 foretog en afvejning af de forskellige producentkategoriers interesser.
- 17 Artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 skal herefter på baggrund af forordningens tredje betragtning fortolkes således, at den ikke pålægger medlemsstaterne en pligt til at give en særlig referencemængde til producenter med en udviklingsplan for mælkeproduktionen i henhold til direktiv 72/159.

De almindelige fællesskabsretlige principper og de grundlæggende rettigheder

- 18 Sagsøgerne i hovedsagen og Rådet har blandt de almindelige fællesskabsretlige principper for det første henvist til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. De finder således, at det er uforeneligt med dette princip at afskære producenter, hvis udviklingsplaner er blevet godkendt uden betingelser eller indskrænkninger af den kompetente nationale myndighed, fra at opnå en særlig referencemængde. Sagsøgerne i hovedsagen har blandt andet draget en parallel mellem deres situation og situationen for de producenter, for hvem Domstolen har fastslået, at det var i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at de oprindeligt var fuldstændigt afskåret fra at få tildelt en referencemængde på grund af deres deltagelse i ikke-markedsføringsordningen i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1) (jf. f.eks. domme af 28.4.1988, sag 120/86, Mulder, Sml. s. 2321, og sag 170/86, von Deetzen, Sml. s. 2355).
- 19 De således af sagsøgerne i hovedsagen og Rådet fremførte argumenter om en tilsi-desættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan ikke til-trædes.
- 20 Det pågældende princip, som udgør en del af Fællesskabets retsorden (jf. dom af 21.9.1983, forenede sager 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor m.fl., Sml. s. 2633, præmis 30), er en naturlig følge af retssikkerhedsprincippet, som kræver, at retsreg-lerne skal være klare og præcise, og det skal sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under fællesskabsretten. I henhold til fast retspraksis kan erhvervsdrivende på et område med en fælles markedsordning, hvis formål medfører en vedvarende tilpasning til ændringer i den økonomiske situation, ikke have nogen berettiget forventning om, at de ikke underkastes ind-skrænkninger, der følger af eventuelle markedspolitiske eller strukturpolitiske bestemmelser (jf. f.eks. dom af 10.1.1992, sag C-177/90, Kühn, Sml. I, s. 35, præmis 13). I henhold til denne dom, præmis 14, kan princippet om beskyttelse af den

berettigede forventning kun påberåbes over for fællesskabsbestemmelser, såfremt Fællesskabet selv tidligere har skabt en situation, som giver grundlag for en berettiget forventning.

- 21 Det bemærkes herved, at Fællesskabet hverken på grundlag af fællesskabsbestemmelserne om udviklingsplanerne, disse planers indhold og formål eller den sammenhæng, hvori sagsøgerne i hovedsagen forpligtede sig til at gennemføre udviklingsplanerne, ses at have skabt en situation, der kan give de producenter, som har iværksat en udviklingsplan, en berettiget forventning om at få tildelt en særlig referencemængde, som omhandlet i artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, og derved blive delvis fritaget for de begrænsninger, der følger af tillægsafgiftsordningen.
- 22 Domstolen fastslog således i den førnævnte dom i sagen Cornée m.fl., præmis 26, at gennemførelsen af en udviklingsplan for mælkeproduktionen, som er godkendt af de pågældende nationale myndigheder, ikke giver vedkommende producent en ret til at producere den mængde mælk, der svarer til planens mål, uden at blive underkastet eventuelle begrænsninger som følge af fællesskabsforskrifter vedtaget efter planens godkendelse, hvorfor, jf. præmis 27, producenter med en udviklingsplan — selv om planen er godkendt forud for ordningens ikrafttrædelse — ikke kan påberåbe sig nogen berettiget forventning, der støttes på gennemførelsen af planen, med henblik på at modsætte sig en eventuel nedskæring af referencemængderne. Dommen blev bekræftet og præciseret ved den tidligere nævnte dom i Spronk-sagen, præmis 29, hvori Domstolen fastslog, at gennemførelsen af investeringer, selv som led i en udviklingsplan, ikke giver den pågældende erhvervsdrivende mulighed for at påberåbe sig nogen berettiget forventning baseret herpå til støtte for et krav om en særlig referencemængde, som netop tildeles på grund af disse investeringer.
- 23 Desuden kunne sagsøgerne i hovedsagen på det tidspunkt, hvor de forpligtede sig til at gennemføre deres udviklingsplaner — hvis gennemførelse, således som det fremgik af svarene på et spørgsmål fra Domstolen under retsmødet, tidligst blev påbegyndt i 1981 — ikke være ubekendt med, at fællesskabslovgiver allerede inden

dette tidspunkt havde forsøgt at løse problemet med de strukturbetingede overskud på markedet for mælk og mejeriprodukter gennem forskellige foranstaltninger, herunder navnlig ordningen for ikke-markedsføring af mælk i henhold til forordning nr. 1078/77, jf. ovenfor.

- 24 For så vidt som sagsøgerne i hovedsagen under påberåbelse af en tilsidesættelse af deres berettigede forventning kræver at blive behandlet på samme måde, som Domstolen behandlede de producenter, der havde påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse i henhold til forordning nr. 1078/77, bemærkes, at situationen ikke er den samme for disse to kategorier af producenter. I modsætning til de producenter, der har påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse, er producenter med en udviklingsplan ikke af fællesskabslovgiver blevet pålagt nogen særlige begrænsninger som følge af iværksættelsen af deres plan. Såfremt medlemsstaten, som i det foreliggende tilfælde, ikke benytter sig af den mulighed, der er hjemlet i artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, er producenter med en udviklingsplan undergivet de samme begrænsninger som andre producenter. I modsætning til, hvad der gør sig gældende for de producenter, der var fuldstændig afskåret fra enhver referencemængde og dermed fra enhver mælkeproduktion som følge af deres forpligtelse i henhold til forordning nr. 1078/77, er producenter med en udviklingsplan således — ligesom alle andre producenter — sikret mulighed for at opretholde mælkeproduktionen på det niveau, den lå på i referenceåret.
- 25 Den nationale ret har for det andet anført, at der muligvis foreligger en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 40, stk. 3, og af det generelle forbud mod forskelsbehandling. Dette kan imidlertid ikke antages at være tilfældet.
- 26 Det i traktatens artikel 40, stk. 3, indeholdte forbud mod forskelsbehandling er blot et særligt udtryk for det lighedsprincip, der er et af fællesskabsrettens almindelige principper. For så vidt som princippet indebærer, at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre dette er objektivt begrundet (dom af 13.12.1984, sag 106/83, Sermide, Sml. s. 4209, præmis 28), er det ikke til hinder for, at producenter med en udviklingsplan — på linje med alle andre producenter — kun får tildelt en referencemængde, der svarer til deres produktion i referenceåret.

Når henses til formålet med afgiftsordningen, som er at genoprette balancen mellem udbud og efterspørgsel på mælke markedet, der er præget af strukturbetingede overskud, ved at begrænse mælkeproduktionen til det niveau, den havde i referenceåret, er det nemlig referenceåret, der er afgørende for sammenligningen mellem de to producentkategoriers situationer. Hvad referenceåret angår kan sagsøgerne i hovedsagen imidlertid — uanset hvilken fremtidig produktion de har påregnet — ikke gøre gældende, at deres situation adskiller sig fra andre producenter, og at de derfor skulle have ret til at få tildelt en særlig referencemængde.

- 27 For det tredje er den manglende tildeling af særlige referencemængder — i modsætning til, hvad sagsøgerne i hovedsagen har anført — heller ikke i strid med proportionalitetsprincippet. Fællesskabslovgiver og den nationale lovgiver har ikke overskredet den skønsbeføjelse, de råder over inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, ved at undlade at tildele særlige referencemængder. Den omstændighed, at der ikke gælder en forpligtelse hertil, kan nemlig ikke betragtes som værende i strid med formålet med tillægsafgiftsordningen, således som det er beskrevet i præmis 26.
- 28 Den nationale ret har endelig henvist til spørgsmålet om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Det fremgår bl.a. af indlæggene fra sagsøgerne i hovedsagen, at der herved kun tænkes på ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse, som er anerkendt i fællesskabsretten (jf. f.eks. dom af 13.12.1994, sag C-306/93, SMW Winzersekt, Sml. I, s. 5555, præmis 22).
- 29 Som det fremgår af Domstolens dom af 13. juli 1989, Wachauf (sag 5/88, Sml. s. 2609, præmis 19), er de i fællesskabsretten gældende krav om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder også bindende for medlemsstaterne, når disse gennemfører fællesskabsbestemmelserne.

- 30 Anvendelsen af de i sagen omtvistede bestemmelser ses imidlertid ikke at gøre indgreb i nogen af de grundlæggende rettigheder, den nationale ret henviser til. Bestemmelserne, som i almenhedens interesse sigter mod at afhjælpe situationen med overskud på mælkemarkedet, berører ikke selve kernen i ejendomsretten og i retten til fri erhvervsudøvelse. Selv om de bemyndiger de nationale myndigheder til at udnytte deres skønsbeføjelse på en sådan måde, at producenter med en udviklingsplan i den sidste ende bliver forhindret i at øge deres produktion, giver de dog de pågældende producenter mulighed for at fortsætte deres mælkeproduktion på det niveau, den havde i 1983.
- 31 Det følger heraf, at der ikke på grundlag af de krav, der følger af de almindelige retsgrundsætninger, såsom princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, forbuddet mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, eller af de grundlæggende rettigheder, påhviler den kompetente nationale myndighed nogen pligt til i medfør af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 at give særlige referencemængder til producenter med udviklingsplaner, selv om disse var blevet godkendt af de kompetente myndigheder.
- 32 Eftersom de krav, der følger af de ovennævnte almindelige principper og grundlæggende rettigheder ikke medfører nogen forpligtelse til at give særlige referencemængder til producenter med udviklingsplaner, kan de pågældende principper heller ikke påvirke gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84.
- 33 Det må således fastslås, at gennemgangen af de almindelige principper og de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i fællesskabsretten, intet har frembragt, der kan påvirke gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84.

34 Spørgsmålene fra den nationale ret skal herefter besvares således:

- Artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 skal på baggrund af forordningens tredje betragtning fortolkes således, at den ikke pålægger medlemsstaterne en pligt til at give en særlig referencemængde til producenter med udviklingsplaner for mælkeproduktionen i henhold til direktiv 72/159.

- De krav, der følger af de almindelige retsgrundsætninger, såsom princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, forbuddet mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, samt af de grundlæggende rettigheder, såsom ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse, begrundet ikke nogen pligt for den kompetente nationale myndighed til i medfør af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 at give særlige referencemængder til producenter med udviklingsplaner, selv om planerne var blevet godkendt af de kompetente myndigheder.

- Gennemgangen af de ovennævnte almindelige principper og grundlæggende rettigheder har intet frembragt, der kan påvirke gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84.

Sagens omkostninger

- 35 De udgifter, der er afholdt af Irland, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de tre spørgsmål, der er forelagt af Irlands Supreme Court ved kendelse af 14. januar 1993, for ret:

- 1) Artikel 3, nr. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter skal på baggrund af forordningens tredje betragtning fortolkes således, at den ikke pålægger medlemsstaterne en pligt til at give en særlig referencemængde til producenter med udviklingsplaner for mælkeproduktionen i henhold til Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifter.
- 2) De krav, der følger af de almindelige retsgrundsætninger, såsom princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, forbuddet mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, samt af de grundlæggende rettigheder, såsom ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse, begrundet ikke nogen pligt for den kompetente nationale myndighed til i medfør af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 at give særlige referencemængder til producenter med udviklingsplaner, selv om planerne var blevet godkendt af de kompetente myndigheder.
- 3) Gennemgangen af de ovennævnte almindelige principper og grundlæggende rettigheder har intet frembragt, der kan påvirke gyldigheden af artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84.

Kakouris

Hirsch

Mancini

Schockweiler

Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. februar 1996.

R. Grass

C.N. Kakouris

Justitssekretær

Formand for Sjette Afdeling